Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2018. gada 7. novembrī*

Apelācija – Valsts atbalsts – Prasība atcelt tiesību aktu – Pieņemamība – Portugāles iestāžu atbalsts finanšu iestādes *Banco Espírito Santo SA* noregulējumam – Pagaidu bankas izveide un kapitalizācija – Eiropas Komisijas lēmums, ar kuru atbalsts atzīts par saderīgu ar iekšējo tirgu – Interese celt prasību – Prasība valsts tiesā ar mērķi atcelt lēmumu par *Banco Espírito Santo* noregulējumu

Lieta C-544/17 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2017. gada 18. septembrī iesniedza

BPC Lux 2 Sàrl, Zenningerberga [*Senningerberg*] (Luksemburga), un citi prasītāji, kuru nosaukumi ir ietverti apelācijas sūdzības pielikumā, ko pārstāv *J. Webber* un *M. Steenson*, *solicitors*, kā arī *B. Woolgar*, *barrister*, un *K. Bacon*, *QC*,

prasītāji,

pārējās lietas dalībnieces:

Eiropas Komisija, ko pārstāv *L. Flynn* un *P.-J. Loewenthal*, pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē,

Portugāles Republika,

persona, kas iestājusies lietā pirmajā instancē.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: Tiesas priekšsēdētāja vietniece R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], kas pilda pirmās palātas priekšsēdētāja pienākumus, tiesneši, Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], S. Rodins [*S. Rodin*], E. Regans [*E. Regan*] (referents) un K. G. Fernlunds [*C. G. Fernlund*],

ģenerāladvokāts: P. Mengoci [*P. Mengozzi*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

* Tiesvedības valoda – angļu.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar apelācijas sūdzību prasītāji lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2017. gada 19. jūlija rīkojumu *BPC Lux 2* u.c./Komisija (T-812/14, nav publicēts, EU:T:2017:560; turpmāk tekstā – "pārsūdzētais rīkojums"), ar kuru tā kā nepieņemamu bija noraidījusi apelācijas sūdzības iesniedzēju prasību atcelt Komisijas 2014. gada 3. augusta Lēmumu C(2014) 5682 *final* par valsts atbalstu SA.39250 (2014/N) – Portugāle – *Banco Espírito Santo* noregulējums (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

Tiesvedības priekšvēsture un apstrīdētais lēmums

2 Apelācijas sūdzības iesniedzēji ir *Banco Espírito Santo SA* (turpmāk tekstā – "*BES*") pakārtotie kreditori, kuriem ir zemākās 2. kategorijas prasījumi.

3 2014. gada maijā *Banco de Portugal* (Portugāles Banka) veiktajā revīzijā *Espírito Santo International SA* grupā tika konstatēts, ka tā atrodas finanšu grūtībās, kas varētu negatīvi ietekmēt *BES*, kuras vairākuma akcionāre tā bija, maksātspēju.

4 2014. gada 30. jūlijā *BES* publicēja savu 2014. gada pirmā pusgada pārskatu, kurā tika norādīts uz lieliem finansiāliem zaudējumiem. 2014. gada jūlijā tam sekoja ievērojama noguldījumu samazināšanās.

5 Šajā kontekstā Portugāles iestādes nolēma *BES* piemērot noregulējuma procedūru, kas ietvēra pagaidu finanšu iestādes, "pagaidu bankas", izveidi. uz kuru tika pārnesta visas *BES* stabilā komercdarbība. Pēc šo aktīvu un pasīvu pārnešanas uz pagaidu banku pārējiem atlikušajiem aktīviem un pasīviem bija jāpaliek *BES*, ko tika nolemts pārveidot par "nedrošo struktūru".

6 2014. gada 3. augustā Portugāles iestādes paziņoja Eiropas Komisijai projektu par valsts atbalstu 4899 miljonu EUR apmērā, ko tika plānots piešķirt ar *Fundo de Resolução* (Portugāles Noregulējuma fonds) starpniecību un kura mērķis bija izveidot pagaidu bankas pamatkapitālu. Kopā ar šo paziņojumu Portugāles iestādes Komisijai iesniedza divus Portugāles Bankas ziņojumus, proti, pirmkārt, iespējamo *BES* noregulējuma scenāriju izvērtējumu, kurā secināts, ka pagaidu bankas izveide ir vienīgais risinājums, kas ļauj saglabāt Portugāles Republikas finanšu stabilitāti, un, otrkārt, *BES* noregulējuma procedūras aprakstu. Pēc pēdējā minētā ziņojuma Portugāles iestādes Komisijai iesniedza saistības attiecībā uz pagaidu banku un nedrošo struktūru saistībā ar to organizētu likvidēšanu. Šīm abām iestādēm kopīgās saistības attiecās uz esošo aktīvu pārvaldīšanu, atalgojuma maksimālo līmeņu noteikšanu un kapitāldaļu iegādes aizliegumu, kuponu vai dividenžu maksājumiem un reklāmu saistībā ar valsts atbalsta saņemšanas faktu.

7 Tajā pašā dienā Komisija pēc sākotnējās pārbaudes atbilstoši LESD 108. panta 3. punktam pieņēma apstrīdēto lēmumu, kurā tā secināja, ka paziņotais pasākums, proti, Portugāles iestāžu veiktā kapitāla iepludināšana 4899 miljonu EUR apmērā pagaidu bankā, par ko minētās iestādes uzņēmušās saistības, ir ar iekšējo tirgu saderīgs valsts atbalsts LESD 107. panta 3. punkta b) apakšpunkta izpratnē (turpmāk tekstā – "attiecīgais valsts atbalsts").

8 Pamatojoties uz saistībām, kuras bija uzņēmušās Portugāles iestādes, tostarp tika noteikts, ka uz pagaidu banku nevar pārnest nevienu no akcionāru un pakārtoto parāda instrumentu īpašnieku aktīviem, nedz arī jebkādus hibrīdinstrumentus. Tika arī precizēts, ka *BES* likvidācijai ir jānotiek vēlākais līdz 2016. gada 31. decembrim.

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais rīkojums

9 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2014. gada 12. decembrī, apelācijas sūdzības iesniedzēji cēla prasību atcelt apstrīdēto lēmumu.

10 2016. gada 7. decembrī Vispārējā tiesa uzdeva jautājumu apelācijas sūdzības iesniedzējiem par to, vai tiem saistībā ar apstrīdēto lēmumu ir interese celt prasību.

11 2017. gada 23. janvārī apelācijas sūdzības iesniedzēji atbildēja uz Vispārējās tiesas jautājumu.

12 Ar pārsūdzēto rīkojumu Vispārējā tiesa prasību noraidīja kā nepieņemamu, iepriekš pati norādot, ka apelācijas sūdzības iesniedzējiem nav intereses celt prasību un *locus standi* attiecībā uz apstrīdēto lēmumu. Vispārējā tiesa uzskatīja, ka nav jālemj par Komisijas izvirzīto iebildumu par nepieņemamību, kas bija pamatots ar to, ka apelācijas sūdzības iesniedzējām neesot *locus standi* saistībā ar minēto lēmumu.

Lietas dalībnieku prasījumi

13 Apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzēji lūdz Tiesu:

– atcelt pārsūdzēto rīkojumu;

– nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai izskatīšanai pēc būtības un

– piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

14 Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

– apelācijas sūdzību noraidīt un

– piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

Lietas dalībnieku argumenti

15 Apelācijas sūdzības iesniedzēji izvirza vienu pamatu, kas saistīts ar to, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, atzīstot, ka tiem nav intereses atcelt apstrīdēto lēmumu.

16 Kā izrietot no pārsūdzētā rīkojuma 27. un 33. punkta, apelācijas sūdzības iesniedzēji Vispārējai tiesai bija norādījuši, ka apstrīdētā lēmuma atcelšana ļoti būtiski palielinātu iespēju, ka atcelšanas prasība, ko tie ir iesnieguši valsts tiesā par *BES* noregulējuma lēmumu, tiks apmierināta un ka šādas apmierināšanas rezultātā *BES* noregulējums tiktu atcelts vai arī tiem rastos tiesības prasīt zaudējumu atlīdzību. Apelācijas sūdzības iesniedzēji konkrēti esot iesnieguši Portugālē praktizējoša advokāta atzinumu, kurā viņš detalizēti izklāsta iemeslus, kādēļ apstrīdētā lēmuma atcelšana ietekmēs minēto tiesvedību valsts tiesā, lai arī tās priekšmets atšķiras no tiesvedības Vispārējā tiesā priekšmeta. Turklāt šis pierādījums pirmajā instancē neesot ticis apstrīdēts.

17 Turklāt, kā Tiesa ir atzinusi 2015. gada 17. septembra sprieduma *Mory* u.c./Komisija (C-33/14 P, EU:C:2015:609) 68., 69. un 79. punktā, tas, ka Savienības tiesas atcelts lēmums var labvēlīgi ietekmēt valsts tiesā uzsāktas tiesvedības iznākumu, tostarp tiesvedību par zaudējumu atlīdzību, principā ir pietiekami šādas intereses celt prasību pamatošanai Savienības tiesās. Pārsūdzētais rīkojums šim principam neesot pretrunā.

18 Tomēr Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 34. un 35. punktā secināja, ka, tā kā tajā uzsāktās un valsts tiesā uzsāktās tiesvedības priekšmets nav identisks, apstrīdētā lēmuma atcelšana neietekmēs to, kā valsts tiesas interpretēs Portugāles konstitucionālās tiesību normas. Apelācijas sūdzības iesniedzēji savukārt uzskata, ka šādu secinājumu, balstoties uz Portugāles tiesībām, var izdarīt vienīgi Portugāles tiesas, nevis Savienības tiesa, balstoties uz Savienības tiesībām. Tādējādi Vispārējā tiesa esot nepamatoti stājusies valsts tiesu vietā, lai izvērtētu valsts tiesās celto prasību pēc būtības.

19 Pakārtoti apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka, lai gan Vispārējai tiesai bija tiesības izvērtēt Portugālē praktizējošā advokāta atzinumā izklāstīto uz Portugāles tiesībām balstīto argumentu pamatotību, tās vērtējums tomēr acīmredzami sagrozīja tai iesniegtos pierādījumus.

20 Aizstāvoties Komisija vispirms norāda, ka attiecībā uz to, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji apstrīd Vispārējās tiesas veikto Portugāles tiesību interpretāciju, šāda interpretācija ir faktu jautājums, kas principā nav pakļauts Tiesas pārbaudei. Tiesas kompetencē neietilpstot pārbaudīt, vai Vispārējā tiesa ir sagrozījusi valsts tiesības. Šādai sagrozīšanai esot acīmredzami jāizriet no Tiesas rīcībā esošajiem lietas materiāliem tādējādi, lai nebūtu jāveic jauna faktu un pierādījumu izvērtēšana.

21 Tomēr šajā lietā apelācijas sūdzības iesniedzēji nav norādījuši, kādus faktus vai pierādījumus Vispārējā tiesa esot sagrozījusi, nedz arī pierādījuši Vispārējās tiesas pieļautas kļūdas, kuru rezultātā būtu sagrozīti fakti vai pierādījumi. Pretēji apelācijas sūdzības iesniedzēju apgalvotajam, Vispārējā tiesa pēc savas ierosmes neesot secinājusi, ka viņu Portugālē praktizējošā advokāta atzinumā izklāstītie argumenti nav pamatoti. Tā faktiski esot uzskatījusi, ka, tā kā tajā uzsāktās tiesvedības priekšmets atšķiras no Portugāles tiesās uzsāktās tiesvedības priekšmeta, ko apelācijas sūdzības iesniedzēji turklāt nebija apstrīdējuši, apstrīdētā lēmuma atcelšana neietekmēs valsts tiesas veikto Portugāles interpretāciju. Līdz ar to apelācijas sūdzības iesniedzēju sūdzība esot acīmredzami nepieņemama, jo tā attiecas uz jautājumu par faktiem.

22 Turpinājumā Komisija atgādina, ka pierādījums par interesi celt prasību ir jāsniedz apelācijas sūdzības iesniedzējiem. Vispārējai tiesai nav pielikumos jāmeklē un jāidentificē pamati, ko tā varētu uzskatīt par tādiem, kuri veido prasības pamatojumu, jo pielikumi ir izmantojami vienīgi pārbaudes veikšanas un tehniskos nolūkos.

23 Šajā lietā, lai arī apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka apstrīdētā lēmuma atcelšana atbalstītu viņu argumentu, ka atbilstoši Portugāles tiesībām *BES* noregulējums ir nesamērīgs, tomēr tie atbildē saistībā ar viņu interesi celt prasību nav snieguši nekādus paskaidrojumus šim apgalvojumam. Konkrētāk, apelācijas sūdzības iesniedzēju šajā ziņā Vispārējā tiesā izvirzītie paskaidrojumi nav atrodami šīs atbildes pašā tekstā, bet gan tās pielikumā esošajā Portugālē praktizējošā advokāta atzinumā.

24 Apelācijas sūdzības iesniedzēju atbildē saistībā ar to interesi celt prasību tie turklāt ir norādījuši, ka apstrīdētā lēmuma atcelšana tiem ļautu izvirzīt argumentu, ka *BES* noregulējuma pasākums, ja nenotiktu pagaidu bankas kapitalizācija nolūkā piešķirt attiecīgo valsts atbalstu, nenovērstu *BES* maksātnespēju. Taču minētajā atbildē nebija nekādu paskaidrojumu, kādā veidā apstrīdētā lēmuma atcelšanas rezultātā būtu jāatceļ lēmums par *BES* noregulējumu vai kā tā varētu pamatot vēlāku prasību saistībā ar Portugāles valsts vai Portugāles Bankas atbildību.

25 Visbeidzot un katrā ziņā, lai saistībā ar Komisijas lēmumu pastāvētu interese celt prasību, valsts tiesā celtas prasības sakarā ar atbildību iznākumam būtu jābūt atkarīgam no prasības par minētā lēmuma atcelšanu iznākuma, kā tas bija lietā, kurā pasludināts 2015. gada 17. septembra spriedums

Mory u.c./Komisija (C-33/14 P, EU:C:2015:609). Taču apelācijas sūdzības iesniedzēji nav pierādījuši atbilstošu saikni starp tiesvedību saistībā ar tiesību akta atcelšanu, ko tie bija uzsākuši Vispārējā tiesā par apstrīdēto lēmumu, un hipotētisko prasību sakarā ar atbildību, kuru tiem apgalvoti būtu tiesības celt pret Portugāles valsti un Portugāles Banku, ja viņu prasība valsts tiesā par noregulējuma lēmumu tiktu apmierināta.

26 It īpaši, kā Vispārējā tiesa izklāstījusi pārsūdzētā rīkojuma 28.–31. punktā, apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumu vērtību konkrēti varētu ietekmēt nevis apstrīdētais lēmums, bet gan *BES* noregulējuma lēmums, un tādēļ apstrīdētā lēmuma atcelšanas rezultātā Portugāles valstij nerastos pienākums pārskatīt noregulējuma lēmumu. Līdz ar to apelācijas sūdzības iesniedzējiem nav gluži pamatotas tiesības celt prasību valsts tiesās sakarā ar atbildību pret Portugāles valsti vai Portugāles Banku.

27 Turklāt, pat ja apstrīdētā lēmuma atcelšanas gadījumā būtu jāatceļ *BES* noregulējuma lēmums un ja tā atcelšanas dēļ rastos pamats celt prasību sakarā ar atbildību pret Portugāles valsti vai Portugāles Banku, šāda nākotnē iecerēta prasība nevar būt pamats, uz kura apelācijas sūdzības iesniedzēji var balstīt savu interesi atcelt apstrīdēto lēmumu. Proti, kā izriet no 2015. gada 17. septembra sprieduma *Mory* u.c./Komisija (C-33/14 P, EU:C:2015:609) 56., 69. un 79. punkta, šāda prasība par zaudējumu atlīdzību ir tikai hipotētiska, jo tā ir atkarīga no tiesvedības valsts tiesā iznākuma.

Tiesas vērtējums

28 Tiesa ir vairākkārt nospriedusi, ka prasība atcelt tiesību aktu, ko ir cēlusi fiziska vai juridiska persona, ir pieņemama tikai tad, ja šai personai ir interese, lai apstrīdētais akts tiktu atcelts. Šāda interese nozīmē, ka apstrīdētā akta atcelšanai pašai par sevi var būt tiesiskas sekas un tādējādi prasības rezultātā var rasties priekšrocības lietas dalībniekam, kurš to ir cēlis (spriedums, 2015. gada 4. jūnijs, *Andechser Molkerei Scheitz*/Komisija, C-682/13 P, nav publicēts, EU:C:2015:356, 25. punkts un tajā minētā judikatūra).

29 Turklāt interesei celt prasību par tiesību akta atcelšanu ir jābūt tādai, kas ir radusies un pastāvoša, un tā jāizvērtē attiecībā uz dienu, kad tā ir celta (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2009. gada 17. septembris, Komisija/*Koninklijke FrieslandCampina*, C-519/07 P, EU:C:2009:556, 65. punkts, un 2015. gada 4. jūnijs, *Andechser Molkerei Scheitz*/Komisija, C-682/13 P, nav publicēts, EU:C:2015:356, 26. punkts).

30 Šajā lietā vispirms ir jānoraida Komisijas arguments, ka apelācijas sūdzība nav pieņemama, jo tajā ir apstrīdēts Vispārējās tiesas faktu vērtējums saistībā ar Vispārējā tiesā celtās prasības ietekmi uz prasību par tiesību akta atcelšanu, ko apelācijas sūdzības iesniedzēji cēluši valsts tiesā.

31 Protams, vienīgi Vispārējās tiesas kompetencē ir konstatēt un novērtēt faktus un principā pārbaudīt pierādījumus, ar kuriem ir pamatoti šie fakti. Taču Tiesai ir jāveic pārbaude par to, kā Vispārējā tiesa ir juridiski kvalificējusi šos faktus un noteikusi no tiem izrietošās juridiskās sekas. Tādējādi jautājums ir par to, vai, ņemot vērā šos faktus un pierādījumus, Savienības Tiesas veikta strīdīgā lēmuma atcelšana apelācijas sūdzības iesniedzējām saistībā ar valsts tiesās celtu prasību var radīt labumu, kas varētu pierādīt to interesi celt prasību Savienības tiesā, tas ir tiesību jautājums, kas ietilpst pārbaudē, ko Tiesa veic apelācijas ietvaros (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2015. gada 17. septembris, *Mory* u.c./Komisija, C-33/14 P, EU:C:2015:609, 68. punkts).

32 Turpinot ir arī jānoraida Komisijas argumenti, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji nav pietiekami pamatojuši savu interesi celt prasību, jo to šajā ziņā Vispārējā tiesā sniegtie paskaidrojumi neesot atrodami pašā atbildes par interesi celt prasību tekstā, bet tikai tās pielikumā.

33 Protams, kā Tiesa to jau ir atzinusi, prasītājam pašam ir jāpierāda tā interese celt prasību, kas ir pirmais un būtiskais jebkuras prasības tiesā nosacījums (spriedums, 2015. gada 4. jūnijs, *Andechser Molkerei Scheitz*/Komisija, C-682/13 P, nav publicēts, EU:C:2015:356, 27. punkts un tajā minētā judikatūra).

34 Konkrēti, lai fiziskas vai juridiskas personas celta prasība par tiesību akta atcelšanu būtu pieņemama, prasītājam ir atbilstošā veidā jāpierāda interese šo aktu atcelt (spriedumi, 2015. gada 4. jūnijs, *Andechser Molkerei Scheitz*/Komisija, C-682/13 P, nav publicēts, EU:C:2015:356, 28. punkts, un 2017. gada 20. decembris, *Binca Seafoods*/Komisija, C-268/16 P, EU:C:2017:1001, 45. punkts).

35 Taču, kā izriet no pārsūdzētā rīkojuma 27. un 33. punkta, apelācijas sūdzības iesniedzēji, atbildot uz Vispārējās tiesas šajā ziņā uzdoto jautājumu, bija norādījuši, ka apstrīdētā lēmuma atcelšana būtiski palielinātu iespēju, ka to Portugāles tiesā par *BES* noregulējuma lēmumu uzsāktā pārbaudes tiesā procedūra būs sekmīga. Tie it īpaši bija precizējuši, ka šāda veiksmīga iznākuma rezultātā minētais *BES* noregulējuma lēmums būtu jāatceļ vai arī tiem rastos tiesības prasīt atlīdzināt zaudējumus, kas tiem rastos prettiesiska *BES* noregulējuma dēļ.

36 Turklāt no šīs pašas apelācijas sūdzības iesniedzēju atbildes par to interesi celt prasību izriet, ka tie šajā ziņā ir snieguši argumentāciju uz vairākām lappusēm. It īpaši tie ir balstījušies uz Tiesas un Vispārējās tiesas spriedumiem šajā jomā un kodolīgi, bet pietiekami ir izskaidrojuši iemeslus, kādēļ atbilstoši pievienotajam Portugālē praktizējošā advokāta atzinumam apstrīdētā lēmuma atcelšana būtiski palielinātu iespēju, ka to valsts tiesā celtā prasība par *BES* noregulējuma lēmuma atcelšanu varētu tikt apmierināta. Tie it īpaši norāda, ka gadījumā, ja Vispārējā tiesa atceltu apstrīdēto lēmumu, tas, pirmkārt, atbalstītu argumentus, ko tie jau ir izvirzījuši tiesvedībā valsts tiesā par to, ka *BES* noregulējums atbilstoši Portugāles tiesībām ir neproporcionāls, un, otrkārt, šajā pašā tiesvedībā ļautu izvirzīt argumentu, ka bez attiecīgā valsts atbalsta *BES* noregulējums nesasniegtu mērķi izvairīties no tās maksātnespējas.

37 Lai arī, pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēju argumenti par to interesi celt prasību nebija iekļauti Vispārējai tiesai sniegtās atbildes pašā tekstā, bet tikai tās pielikumā un, otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēji apelācijas sūdzībā papildus ir iekļāvuši elementus, kuru minētajā atbildē nebija, tomēr lielos vilcienos apelācijas sūdzības iesniedzēju šajā ziņā izvirzītā argumentācija bija atrodama minētajā atbildē pašā.

38 Turklāt, ņemot vērā apelācijas sūdzības iesniedzēju atbildei par to interesi celt prasību pievienotā Portugālē praktizējošā advokāta atzinuma apjomīgumu un pierādījuma spēku un citus saistītos pierādījumus, apelācijas sūdzības iesniedzējiem nevar pārmest, ka tie tos ir pievienojuši minētajai atbildei, jo tās mērķis turklāt bija padziļināt to argumentus par interesi celt prasību, atbildot uz Vispārējās tiesas šajā nolūkā izteikto aicinājumu.

39 Attiecībā uz pārējo, ciktāl Komisija ar saviem argumentiem vēlas pierādīt, ka elementi, kurus apelācijas sūdzības iesniedzēji bija izvirzījuši pirmajā instancē, lai pierādītu savu interesi celt prasību par apstrīdēto lēmumu, nav pietiekami, ir jānorāda, ka šī argumentācija attiecas uz secinājumu, kuru Vispārējā tiesa ir paudusi pārsūdzētajā rīkojumā, proti, ka apelācijas sūdzības iesniedzējiem nav šādas intereses celt prasību. Tādēļ minētie argumenti ir jāizskata, izvērtējot šajā apelācijas tiesvedībā izvirzīto vienīgo pamatu.

40 Tādējādi būtu jāpārbauda, vai Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā rīkojuma 34.–36. punktā atzīdama, ka, tā kā tajā uzsāktās tiesvedības un valsts tiesās uzsāktās tiesvedības priekšmeti nav identiski, apstrīdētā lēmuma iespējama atcelšana nekādi neietekmēs minētās valsts tiesā notiekošās tiesvedības iznākumu un apelācijas sūdzības iesniedzējiem nesniegs nekādas priekšrocības.

41 No šiem pārsūdzētā rīkojuma punktiem izriet, ka Vispārējā tiesa ir norādījusi, ka valsts tiesā ierosinātā tiesvedība ir tikai par to, vai noregulējuma procedūras izmantošana atbilst valsts tiesībām, taču Vispārējā tiesā notiekošā tiesvedība attiecas vienīgi uz šīs noregulējuma procedūras finansējuma atbilstību Savienības tiesībām. Tā secināja, ka tās pašas veikts vērtējums par to, vai Komisija ir ievērojusi Savienības tiesības, neietekmēs to, kā Portugāles tiesas interpretēs valsts tiesības, īpaši attiecībā uz jautājumu, vai ticis pārkāpts Portugāles konstitucionālajās tiesībās aizsargātais samērīguma princips.

42 Šajā ziņā Tiesa ir nospriedusi, ka principā lietas dalībniekam saglabājas interese celt prasību atcelt tiesību aktu, ja tas var būt pamats iespējamai prasībai sakarā ar atbildību (spriedums, 2013. gada 20. jūnijs, *Cañas*/Komisija, C-269/12 P, nav publicēts, EU:C:2013:415, 17. punkts).

43 Iespējamība, ka tiks celta prasība atlīdzināt zaudējumus, ir pietiekama, lai pamatotu šādu interesi celt prasību, ja vien tā nav hipotētiska (skat. spriedumu, 2015. gada 17. septembris, *Mory* u.c./Komisija, C-33/14 P, EU:C:2015:609, 79. punkts).

44 Tiesa ir arī atzinusi, ka interese celt prasību var izrietēt no jebkuras prasības valsts tiesā, saistībā ar kuru Savienības tiesā apstrīdētā akta iespējamā atcelšana var sniegt prasītājam priekšrocību (spriedums, 2015. gada 17. septembris, *Mory* u.c./Komisija, C-33/14 P, EU:C:2015:609, 81. punkts).

45 Visbeidzot intereses celt prasību saglabāšanās ir jāizvērtē *in concreto*, ņemot vērā tostarp apgalvotā pārkāpuma sekas un apgalvotā kaitējuma būtību (spriedums, 2015. gada 17. septembris, *Mory* u.c./Komisija, C-33/14 P, EU:C:2015:609, 70. punkts un tajā minētā judikatūra).

46 Šajā lietā apelācijas sūdzības iesniedzēji savā sūdzībā norāda, ka to ciestie zaudējumi veidojas tādējādi, ka, tā kā to obligācijas ir palikušas nedrošajā struktūrā, noregulējuma procedūras rezultātā tie no *BES* obligāciju turētājiem tika pārvērsti par tādas bankas obligāciju turētājiem, kurai nav vērtīgu aktīvu, kura nedrīkst veikt jaunus darījumus un kuras bankas licence tiks apturēta pēc īsa likvidācijas perioda. Tādējādi tie esot cietuši ievērojamus zaudējumus un to tiesiskā situācija esot izmainījusies. Turklāt, kā izriet no to atbildes Vispārējai tiesai par to interesi celt prasību un tās pielikumiem, apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka, ņemot vērā to finansiālo zaudējumu apmēru, to situācija neesot salīdzināma ar situāciju, kura prevalē, piemērojot parastos Portugāles tiesībās paredzētos maksātnespējas noteikumus, jo tajos ir noteikta visu uzņēmuma kreditoru, tostarp pakārtoto prasījumu turētāju, prasījumu atmaksāšana, pamatojoties uz uzņēmuma aktīviem un atbilstoši atmaksāšanas kārtībai. Minētajā atbildē apelācijas sūdzības iesniedzēji ir norādījuši, ka atbilstoši Portugāles tiesībās paredzētajiem parastajiem maksātnespējas noteikumiem tie ir zaudējuši savas tiesības izvirzīt prasījumus attiecībā uz visiem *BES* aktīviem, tostarp stabilajiem aktīviem.

47 Runājot par apgalvotā prettiesiskuma sekām, kā izriet no šī sprieduma 35. punkta, apelācijas sūdzības iesniedzēji Vispārējā tiesā, tāpat kā tie apgalvo Tiesā, ir norādījuši, ka gadījumā, ja prasība, kas Portugāles tiesā ir tikusi iesniegta par *BES* noregulējuma lēmumu, tiktu apmierināta, tā rezultātā šis lēmums atcelts vai arī tiem rastos tiesības prasīt atlīdzināt zaudējumus, kas tiem radīti *BES* prettiesiskā noregulējuma dēļ.

48 Komisija savukārt būtībā uzsver, ka nākotnē valsts tiesā ceļama prasība par zaudējumu atlīdzināšanu, uz ko apelācijas sūdzības iesniedzēji atsaucas nolūkā pierādīt savu interesi celt prasību par apstrīdēto lēmumu, ir hipotētiska, jo nav zināms, vai prasība valsts tiesā tiešām tiks celta, un apelācijas sūdzības iesniedzēji nav pierādījuši pietiekamu saikni starp minēto prasību valsts tiesā un prasību Vispārējā tiesā kā pirmajā instancē.

49 Taču, lai arī iespēja, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji nākotnē var celt prasību par zaudējumu atlīdzību, tiem nerada faktisku un pastāvošu interesi atcelt apstrīdēto lēmumu, ir jāatgādina, kā redzams no šī sprieduma 44. punkta, ka šāda interese tomēr var izrietēt no jebkādas prasības valsts tiesā, kuras ietvaros iespējama apstrīdētā akta atcelšana var sniegt priekšrocību tās iesniedzējam.

50 Tomēr ir skaidrs, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji Portugāles tiesā jau ir cēluši prasību par *BES* noregulējuma lēmuma atcelšanu. Turklāt no Tiesas rīcībā esošajiem lietas materiāliem izriet, ka šī prasība pati var sniegt priekšrocību apelācijas sūdzības iesniedzējiem.

51 Tādēļ ir jāpārbauda, kā uzskata apelācijas sūdzības iesniedzēji, vai gadījumā, ja Vispārējā tiesa atceltu apstrīdēto lēmumu, tas ietekmētu valsts tiesā celtās prasības par *BES* noregulējuma lēmuma atcelšanu iznākumu.

52 Protams, kā Vispārējā tiesa norādījusi pārsūdzētā rīkojuma 34. punktā un kas nav apstrīdēts arī šajā apelācijas tiesvedībā, Vispārējā tiesā celtās prasības priekšmets nav tāds pats kā Portugāles tiesā celtajai prasībai, jo pirmās mērķis ir konstatēt attiecīgā valsts atbalsta nesaderību ar Savienības tiesībām, taču otrā minētā ir vērsta uz to, lai tiktu konstatēta *BES* noregulējuma lēmuma neatbilstība Portugāles tiesībām.

53 Tomēr gan no pārsūdzētā rīkojuma, gan Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka apstrīdētais lēmums un *BES* noregulējuma lēmums ir nesaraujami saistīti. No minētā rīkojuma 4.–7. punkta it īpaši ir secināms, ka noregulējuma procedūra "ietver" pagaidu finanšu iestādes izveidi, uz kuru tiek pārnesta visa *BES* stabilā komercdarbība. No šiem punktiem turklāt izriet, ka atbilstoši Portugāles iestāžu Komisijai iesniegtajam vērtējumam par iespējamajiem noregulējuma scenārijiem pagaidu bankas izveide tika uzskatīta par "vienīgo risinājumu", kas ļautu saglabāt Portugāles Republikas finanšu stabilitāti, un ka Komisija attiecīgo atbalstu atzina par saderīgu ar iekšējo tirgu, ņemdama vērā Portugāles iestāžu piedāvātās saistības attiecībā gan uz pagaidu banku, gan nedrošo struktūru, kuras bija saistītas ar to organizētu likvidāciju. Saistību starpā it īpaši bija aizliegums pārnest uz pagaidu banku akcionāru un pakārtoto parāda instrumentu īpašnieku aktīvus.

54 Protams, kā pārsūdzētā rīkojuma 28. punktā atgādinājusi arī Vispārējā tiesa, apelācijas sūdzības iesniedzējiem piederošo obligāciju vērtības samazināšanās iemesls ir *BES* noregulējuma lēmums. Tāpat, kā Vispārējā tiesa atzinusi pārsūdzētā rīkojuma 31. punktā un ko apelācijas sūdzības iesniedzēji nav apstrīdējuši, apstrīdētā lēmuma iespējamas atcelšanas gadījumā Portugāles Republikai nerastos pienākums pārskatīt lēmumu par pagaidu bankas izveidi un tās kapitālā neiekļaut tādas obligācijas, kādas pieder apelācijas sūdzības iesniedzējiem.

55 Taču, ņemot vērā nesaraujamo saikni starp apstrīdēto lēmumu un *BES* noregulējuma lēmumu, kas izklāstīta šī sprieduma 53. punktā un kura tostarp pierāda, ka attiecīgais valsts atbalsts ir ticis piešķirts *BES* noregulējuma ietvaros, ir jākonstatē, kā to uzskata arī apelācijas sūdzības iesniedzēji, ka Vispārējā tiesa, tā kā tā nedrīkst stāties Portugāles tiesas vietā, lai izvērtētu par *BES* noregulējuma lēmumu celtās prasības pamatotību, nevarēja secināt, ka tādēļ, ka pēdējās minētās prasības priekšmets nav tāds pats kā Vispārējā tiesā celtās prasības priekšmets, apstrīdētā lēmuma iespējama atcelšana nekādi neietekmēs Portugāles tiesas vērtējumu par tajā celto prasību, īpaši tādā veidā, kā to savos procesuālajos rakstos Vispārējai tiesai un apelācijas sūdzībā ieskicējuši apelācijas sūdzības iesniedzēji.

56 Proti, Savienības tiesas ziņā, lai pārbaudītu interesi celt tajā prasību, nav novērtēt atbilstoši valsts tiesībām valsts tiesā celtas prasības pamatotības iespējamību, tādējādi šī vērtējuma veikšanā aizstājot valsts tiesu. Savukārt ir nepieciešams un pietiekami, ka Savienības tiesā celta prasība atcelt tiesību aktu ar savu iznākumu varētu radīt labumu lietas dalībniekam, kurš to ir cēlis (spriedums, 2015. gada 17. septembris, *Mory* u.c./Komisija, C-33/14 P, EU:C:2015:609, 76. punkts). Kā izriet no šī sprieduma 42.–55. punkta, šajā lietā tas tā ir.

57 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, ir jāatzīst, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā rīkojuma 34.–36. punktā atzīdama, ka, tā kā tajā un valsts tiesā uzsāktās tiesvedības priekšmeti nav identiski, apstrīdētā lēmuma iespējama atcelšana neietekmēs pēdējās minētās tiesvedības iznākumu un apelācijas sūdzības iesniedzējiem nesniegs nekādas priekšrocības atbilstošās judikatūras izpratnē.

58 Līdz ar to Vispārējā tiesa ir arī pieļāvusi kļūdu, šī rīkojuma 37. punktā secinādama, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju prasība ir jānoraida kā nepieņemama intereses celt prasību par apstrīdēto lēmumu neesamības dēļ.

59 Šādos apstākļos apelācijas sūdzība ir jāapmierina un apstrīdētais rīkojums tādējādi jāatceļ.

Par lietas nodošanu atpakaļ Vispārējai tiesai

60 Saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 61. panta pirmo daļu, ja Tiesa atceļ Vispārējās tiesas nolēmumu, tā var pati taisīt galīgo spriedumu attiecīgajā lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija, vai nodot lietu atpakaļ sprieduma taisīšanai Vispārējā tiesā.

61 Šajā gadījumā Tiesas rīcībā nav nepieciešamo faktu, lai taisītu galīgo nolēmumu par Komisijas pirmajā instancē izvirzīto iebildi par nepieņemamību, kas pamatota ar apelācijas sūdzības iesniedzēju *locus standi* neesamību attiecībā uz apstrīdēto lēmumu. Tas pats attiecināms arī uz prasības būtību, jo šis strīda aspekts ietver arī tādu elementu vērtējumu, kurus Vispārējā tiesa nav izvērtējusi pārsūdzētajā rīkojumā, nedz arī par tiem ir ticis diskutēts tiesvedībā Tiesā.

62 Līdz ar to lieta ir jānodod atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā lemtu par Komisijas izvirzīto iebildi par nepieņemamību, kas balstīta uz to, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji neatbilda LESD 263. panta ceturtās daļas prasībām.

Par tiesāšanās izdevumiem

63 Tā kā lieta tiek nodota atpakaļ Vispārējai tiesai, lēmuma par tiesāšanās izdevumiem, kas ir saistīti ar šo apelācijas tiesvedību, pieņemšana ir jāatliek.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) Atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2017. gada 19. jūlija rīkojumu *BPC Lux 2* u.c./Komisija (T-812/14, nav publicēts, EU:T:2017:560).

2) Nodot lietu atpakaļ Eiropas Savienības Vispārējai tiesai.

3) Atlikt lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu.

[Paraksti]